

ECEL HAYATI ÖĞRETİR...

Hasan Ali Yıldırım

29 Mayıs 2017

<http://www.haberiyat.com/yazarlar/hasanali-yildirim/ecel-hayati-ogretir>

23 Mayıs Salı... Saat 09:30 suları. Âkif Emre *Haberiyat*'ın Yazı İşleri Müdürü Hamit Kardeş'i telefonla arıyor ve biraz gecikeceğini ama saat 10:30'daki toplantıya kısmetse yetişeceğini söylüyor. Belki bir-iki ayrıntı daha.

Dediği gibi, saat 10'u çeyrek geçe, kurulalı ancak üç haftayı bulmuş *Haberiyat*'ın Gayrettepe'deki ofisine ulaşıyor.

Haberiyat, Âkif Emre'nin ümmetin meselelerini yine ümmetle paylaşma niyetiyle bazı arkadaşlarıyla birlikte kurduğu bir haber sitesi. Türkçe'nin yanında İngilizce ve Arapça da yayın yapmaya hazırlanmakta.

Çalışanlarla selâmlaşma ve odaya geçiş... *Haberiyat* çalışanları az sonraki günlük toplantı için son hazırlıklarını tamamlama telâşında. Türkiye'deki yeni gelişmeler neler? Kudüs'te neler oldu? Suriye'nin son ahvali, Arakan, Keşmir, Bosna, Balkanlar, Afrika, Türk devletleri ve İslâm coğrafyasının köşe-bucağındaki gelişmeler ne? Genç arkadaşlar bir yandan işlerini iyi yapmanın gayretindeler, öbür yandan da hocalarından dünyaya bakışta ve meseleleri ele alışıta yeni bir ipucu yakalamanın beklentisinde...

Âkif Emre odasında gecikmiş kahvaltısını ediyor; kaza makamında: Bir bardak çay ve bir poğaçaya... Çayını tazelemek için odasına giren ofis çalışanı hanım, Hamit Bey'in yanına geliyor az sonra:

— Âkif Bey koltuğunda uyuyakalmış.

— Olmaz öyle şey.

Diyor Hamit Kardeş. Şüpheleniyor. Olmaz tabii. Âkif Emre bu! Yerinden fırlıyor ve Âkif Emre'nin tefrişatının ayrıntıları henüz nihayete ermemiş mütevazı odasına koşuyor. Sesleniyor... Çıt yok.

Yıllardır birlikte çalıştığı 'hoca'sına bakıyor bir ân Hamit Kardeş. Evet, Âkif Emre uyuyor. Öylesine masum, sevimli, telâşsız, çırpınısız, sessiz ve asude bir uyku.

Uyuyor koltuğunda Âkif Emre. Hani çoğumuz geceleri televizyonun karşısında uyuyakalmaktayız ya, ona benzer bir tarzda. Günün yorgunluğunun bastıracağı bir tarz şekerleme... Bağır-mak yok, çağır-mak yok... inleme, çığlık, haykırma... ve hatta böğürme. Hiçbiri yaşanmamış. Öyle ya, ölüm bu; zorların en zor. Âkif Emre uyuyor.

Nabız almaya gayret ediyor. Belki deneyimsizlikten, belki telâştan nabız tespit edemiyor. Telâşa korku ve endişe eşlik etmede... Akla gelen, gelmesi istenmeyen şeyler...

Hemen cankurtaran için telefonlara sarılmalar... Saat 10:30... Defalarca ve farklı numaralardan aramalar nedense bir sonuç vermiyor. Deyim yerindeyse İstanbul'un göbeğinde, trafiğin engel teşkil etmeyeceği bir saatte cankurtaran bir türlü gelmiyor.

Gelmiyor, gelmiyor... *Haberiyat*'ta kaygı ve elem hâd safhada. Cankurtaran ofise ulaştığında saat 11:01'dir yazık ki.

Haberiyat ekibinin aklına ilk gelen husus elbette kalp. Yere yatırıyorlar Âkif Emre'yi. Kalp masajı uyguluyorlar; bilebildikleri kadarıyla. Ayakları pencere tarafına uzatılmış, başı kapı istikametinde. Sırtüstü yatırılan Âkif Emre'nin başı, sütlü kahve tadındaki lâminant parke zemine değmekte. Cankurtaran bir türlü görevini yapmamakta: can kurtaramamakta.

Yere sırtüstü yatırılmış Âkif Emre'nin zayıf nefes alış-verişleri bir süre daha devam eder. Ama bir türlü gelmez cankurtaran.

Beni ilk arayan ortak dostumuz Dursun Çiçek. Yazık ki müsait olmadığım için bakamıyorum telefonuna o ân. Az sonra BİSAV'ın Genel Sekreter'i Faruk Deniz arıyor:

— Âkif Abi kalp krizi geçirdi hocam. Bilginiz var mıydı?

— Hayır, yoktu.

Derken aynı ânda aklımdan geçen husus: Dursun Ağabey de aramışsa... Eyvah!

Hemen telefona sarılmalar... Derken Tekrar Faruk Deniz ve:

— Doğruymuş hocam. Âkif Ağabey vefat etmiş.

— Başımız sağolsun.

Dedim mi? Demek hiç aklıma geldi mi? Ne dedimdi?

Faruk Deniz'in o kalpten gelen ve ancak kalbe tesir edebilen ağlama sesini hiç unutmayacağım ama.

Hemen eşi Dürdane Abla'yı aradım. Öğrendi mi yoksa bilmiyor mu acaba? Usûlüne ve bil-meme ihtimaline binaen sesimdeki üzüntüyü örtmeye gayret ederek aradığımda:

— Ben ofisteyim.

Diyor. Ve benim de bütün ümidim o ân tükeniyor.

— Ben de hemen oraya geliyorum abla.

Dedim mi, yoksa demek istedim mi? Söylediklerim Dürdane Abla'nın anlayabileceği bir açıklıkta mıydı yoksa hıçkırıklarım bütünüyle peçelemiş miydi cümlelerimi?

Hemen yola çıktım. İstikamet ofis!

Dürdane Abla artık Âkif Ağabey'in emaneti. Böylesi bir yük altındayken yalnız bırakılmamalı.

Ofis aslında zaman zaman uğradığım Âkif Ağabey'in eski işyerine yakın. En çok da ortak dostumuz Ayşe Şasa'nın evine. Tanıdığım en ilginç insanlardan biri saydığım Ayşe Şasa, sizi dilediği ân, (Belki gecenin üçü, belki sabahın beşi...) istediği içerikle arama hakkına sahipti. Zekâsının kuvveti, birikiminin kudreti ve rahatsızlığının verdiği rahatlıkla davranan Ayşe Hanım'ın zıddına Âkif Emre tam bir ilke ve düstur adamı. Yine de bu zıtlık, aralarındaki hukuku bir kez olsun zedeledi. Ofisin yerini tarif ederken müracaat ettiği kerteriz Ayşe Hanım'dı elbette.

Ve yol boyunca zihnimden uçuşan hatıralar... Hayıflanmalar... En çok da kalbimi zorlayan o burkulma hissi...

Âkif Ağabey'in odasına koşuyorum. Yukarıda anlattığım ortam... Anneannemin, dayımın, teyzemin ve hatta annemin naaşına bakamayan ben, Âkif Ağabey'in, seccadesiyle yüzü örtülmüş cansız bedenine bakmaktan alamıyorum kendimi.

Ofise girdiğimde hissettiğim hava: Burası bir 'ölü evi' şu ân; belki de daha iyi bir ifadeyle ölümün teslim aldığı bir mekân. Bir yanda hem bir ömür yarenliğin gereğini yerine getiren, öbür yandan da resmi işlemlerin gerektirdiği soğukluğu ve makuliyeti muhafazaya gayret eden Osman Ağırman'ın koşuşturmaları... İsmail Coşkun, Muharrem Balcı, Ebubekir Doğan, Cihan Aktaş, Aynur Erdoğan, Mevlâna İdris, İbrahim Kiras, Salih Pulcu ve Fikri Kaçal ilk gözüme değenler... Tabiatlarına göre bazıları gözyaşlarını içine akıtıyor, bazıları dışarıya.

Ve bir de yarım kalan çayla poğaçanın resmini çekip sanal âlemde paylaşmayı habercilik zanneden mezar soyguncusu ruhlu nasipsizler...

Ölüm bir ibrettir hâlbuki. Hele bir dostun, bir yakının ölümü.

Âkif Emre'nin beklenmedik vefatı ve cenaze sürecindeki gözlemlerim benim kahramanlarımı çoğalttı: En başta Dürdane Abla'nın inanılması zor metanetine şahitlik etmek, tanıdığım birinin bilmediğim, bambaşka bir dokusunu keşfetmek demektir. Anadolu'nun çilekeş ama büyük kadın mizacına şahitlik etmek...

Cevat Özkaya, Salih Tuna, Hüseyin Su, Abdullah Muradoğlu, Uğur Baran, üzüntüsüne şahitlik ettiklerimin bazıları. Ve en çok da Mustafa Şahin'in o bitimsiz hüznü...

Öte yandan, cenazeyi de podyumun bir parçası sayan zihniyettekiler...

Demek ki kulak kesilmeyi bilirsek ecel de bize hayatı öğretmekte.